

ORZECZENIE
GLÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 25 września 2014 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Maciej Berek (spr.)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Ireneusz Piasecki
	<i>Członek GKO:</i>	Barbara Potocka
Protokolant:		Bartosz Gluszek

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Anny Rotter, po rozpoznaniu, na rozprawie w dniu 25 września 2014 r., odwołania wniesionego przez Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych na niekorzyść Obwinionego (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Dyrektora w (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Opolu z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt: ZDB-4100-5/2014, którym Komisja Orzekająca:

- uniewinniła Pana (...) od zarzucanego czynu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w **art. 5 ust. 1 pkt 3** ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych polegającego na dopuszczeniu do przedawnienia z dniem 16 grudnia 2010 r. zobowiązania pieniężnego Zakładu (...) wobec Zarządu (...) w kwocie 825.969,55 zł, stanowiącego należność z tytułu kar umownych;
- umorzyła postępowanie wobec Pana (...), w zakresie postawionego zarzutu dotyczącego naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w **art. 16 ust. 1** ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na niewykonaniu, w terminie od 17.01.2008 r. do 18.07.2013 r., zobowiązania pieniężnego Zarządu(...)u wobec Zakładu (...), w kwocie 825.969,55 zł, skutkiem czego była zapłata, w dniu 18.07.2013 r., na rzecz (...), odsetek w łącznej wysokości 579.740,11 zł.

Komisja Orzekająca I instancji orzekła, że koszty postępowania ponosi Skarbu Państwa.

I. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) zwanej dalej ustawą uchyla zaskarżone orzeczenie w zakresie pkt 2;

II. na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 2 w związku z ust. 3 ustawy uniewinnia Obwinionego w zakresie zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 16 ust. 1 ustawy;

III. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie w pozostałym zakresie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 24 kwietnia 2014 r. Regionalna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Opolu (nazywana dalej także RKO):

1) uniewinniła Obwinionego (...), pełniącego w czasie popełnienia zarzucanych czynów funkcję dyrektora Zarządu (...), od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (nazywanej dalej także ustawą), polegającego na dopuszczeniu do przedawnienia z dniem 16 grudnia 2010 r. zobowiązania pieniężnego Zakładu (...) wobec Zarządu (...) w kwocie 825.969,55 zł, stanowiącego należność z tytułu kar umownych;

2) umorzyła postępowanie wobec Obwinionego w zakresie zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 16 ust. 1 ustawy, polegającego na niewykonaniu w terminie od 17.01.2008 r. do 18.07.2013 r. zobowiązania pieniężnego Zarządu (...) wobec Zakładu (...) w kwocie 825.696,55 zł, skutkiem czego była zapłata w dniu 18.07.2013 r. na rzecz Zakładu (...) odsetek w wysokości 579.740,11 zł;

3) wskazała, że koszty postępowania obciążą Skarb Państwa.

RKO ustaliła następujący stan faktyczny. Zarząd (...) (nazywany dalej także ZDW) zawarł w dniu 27 grudnia 2006 r. z Zakładem (...) (nazywanym dalej POLBAU) umowę nr 303/2006 o wykonanie zadania „Przebudowa wiaduktu drogowego nad bocznicą kolejową do Elektrowni (...) w km 7 + 375 droga wojewódzka nr 454 w m. Borki”. Wynagrodzenie ustalono na kwotę 8.317.909,91 zł, a termin realizacji na 30 sierpnia 2007 r. Umowa przewidywała, że za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy odpowiedzialność ponosi Wykonawca przez zapłatę kary umownej za zwłokę w wykonaniu przedmiotu umowy w wysokości 0,2% wynagrodzenia umownego brutto za każdy dzień zwłoki od umownego terminu odbioru. W dniu 8 sierpnia 2007 r. ZDW i POLBAU zawarły aneks nr 2 do umowy, zgodnie z którym cena umowna wynosić miała 8.977.929,91 zł, a termin realizacji umowy określono na 15 października 2007 r. Protokół końcowego odbioru robót spisano w dniu 14 grudnia 2007 r. Zgodnie z protokołem podpisanym przed przedstawicielami ZDW i POLBAU termin zakończenia robót został przekroczony o 46 dni, w związku z czym naliczono kwotę

potrącenia z tytułu nieterminowego zakończenia robót w wysokości 825.969,55 zł. POLBAU wystawił w dniu 17 grudnia 2007 r. fakturę z tytułu wykonanej umowy na kwotę (nieuiszczoną na podstawie wcześniejszych faktur częściowych) w wysokości 1.668.314,34 zł. ZDW kwotę wynikającą z otrzymanej faktury pomniejszył o wyliczoną karę umowną i uiścił w dniu 28 grudnia 2007 r. na rzecz POLBAU kwotę 842.344,79 zł. ZDW w dniu 28 grudnia 2007 r. przesłał do POLBAU notę księgową opiewająca na kwotę 825.969,55 zł z tytułu kary umownej. POLBAU skierował do ZDW pismo z dnia 7 stycznia 2008 r., a następnie wezwanie do zapłaty, których istotą był brak akceptacji noty księgowej oraz żądanie zapłaty całości należności wynikającej z faktury z dnia 17 grudnia 2007 r. POLBAU wezwał ZDW do zapłaty kwoty 825.969,55 zł w terminie do dnia 17 stycznia 2008 r. ZDW w piśmie z dnia 18 stycznia 2008 r. odpowiedział, że wezwanie do zapłaty pozostawia bez realizacji i akceptacji, ponieważ wszystkie należności POLBAU zostały już uregulowane. POLBAU złożył w dniu 7 września 2009 r. w Sądzie Rejonowym wniosek o zawiązanie ZDW do próby ugodowej. Na posiedzeniu, które odbyło się w dniu 4 listopada 2009 r. nie osiągnięto polubownego rozstrzygnięcia sporu. Następnie POLBAU wystąpił w dniu 7 lutego 2011 r. przeciwko ZDW z pozwem, wskutek którego Sąd Okręgowy w Opolu, wyrokiem z dnia 22 marca 2013 r., zasądził od ZDW na rzecz POLBAU kwotę 825.969,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 stycznia 2008 r. do dnia zapłaty. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 10 lipca 2013 r. oddalił apelację pozwanego. RKO przywołała ustalenia Sądu Apelacyjnego, który stwierdził, że protokół końcowego odbioru robót oraz wystawiona przez ZDW nota księgową nie zawierały skutecznego prawnie oświadczenia o potrąceniu wzajemnej wierzytelności; osoby uczestniczące w odbiorze robót i podpisujące protokół nie były umocowane do składania w imieniu Województwa Opolskiego oświadczeń o charakterze materialnoprawnym; podobnie osoby, które podpisały notę księgową mogły działać tylko i wyłącznie w zakresie udzielonego im upoważnienia. Tym samym RKO ustaliła, że ZDW nie wezwał skutecznie POLBAU do zapłaty kary umownej, również oświadczenie o dokonaniu potrącenia nie było prawnie skuteczne. ZDW uiścił w dniu 18 lipca 2013 r. należności zasadzone na rzecz POLBAU: należność główna w wysokości 825.969,55 zł, odsetki w wysokości 579.740,11 zł oraz koszty postępowania w wysokości 49.564,34 zł. Powyższy stan faktyczny w ocenie RKO jest niesporny pomiędzy stronami.

RKO dokonując oceny ustalonego stanu faktycznego, wskazała, że ostatnim dniem, w którym ZDW mógł uiścić na rzecz POLBAU żadaną przez POLBAU kwotę bez konieczności zapłaty odsetek ustawowych był 17 stycznia 2008 r. (zgodnie z orzeczeniem Sądu Okręgowego, który zasądził odsetki od dnia 18 stycznia 2008 r.). W ocenie RKO, opartej na przywołaniu brzmienia art. 21 ustawy (w brzmieniu obowiązującym od dnia 11 lutego 2012 r.), czyn kwalifikowany z art. 16 ust 1 ustawy został popełniony 18 stycznia 2008 r., a tym samym jego karalność – zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych – ustała z dniem 18 stycznia 2011 r. Wszczęcie przez właściwego rzeczownika dyscypliny finansów publicznych postępowania wyjaśniającego nastąpiło po tej dacie. Wobec powyższego, RKO na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 3 umorzyła postępowanie wobec Obwinionego w zakresie zarzutu popełnienia dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa art. 16 ust. 1 ustawy.

RKO za nieuprawniony uznała zarzut, stawiany przez Rzecznika, zgodnie z którym Obwiniony nie dochodził od dnia 15 grudnia 2007 r. (czyli od dnia następnego po dniu, w którym dokonano ostatecznego odbioru robót) kary umownej, czym dopuścił do przedawnienia tej należności z dniem 16 grudnia 2010 r. i tym samym popełnił naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy. RKO podkreśliła, że ocena postawionego zarzutu musi uwzględniać stan faktyczny ustalony w rozpatrywanej sprawie. Należność ZDW została pobrana od POLBAU poprzez jej potrącenie z kwoty wykazanej w fakturze, którą POLBAU obciążył ZDW. Tym samym ZDW nie posiadał tytułu

do żądania od POLBAU zapłaty kary umownej po dniu 28 grudnia 2008 r., kiedy to ZDW dokonał zapłaty na rzecz POLBAU kwoty pomniejszonej o kwotę kary umownej. RKO podkreśliła, że termin przedawnienia roszczenia z tytułu kary umownej (15 grudnia 2010 r.) upłynął przed dniem wniesienia przez POLBAU powództwa przeciwko ZDW o zapłatę. Dopiero na skutego wyroku Sądu okazało się, że czynności ZDW nie były prawnie skuteczne. Zdaniem RKO nie zostało spełnione znamię czynu „dopuszczenie do przedawnienia należności” w sytuacji, w której należność tę uzyskano przed terminem przedawnienia należności. W ocenie RKO, następcza ocena Sądu, zgodnie z którą czynności podjęte przez ZDW nie były prawnie skuteczne, nie stanowi wystarczającej podstawy do stwierdzenia, że w sprawie wystąpiło po stronie ZDW zaniechanie obowiązkowych czynności, skutkujące przedawnieniem należności, kwalifikowane jako naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Tym samym RKO uznała, że w zarzucanym Obwinionemu czynie brak jest znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych, co przesądzało o uniewinnieniu Obwinionego. RKO, odnosząc się dodatkowo do okoliczności wskazujących na brak możliwości przypisania Obwinionemu winy za zaistniały stan faktyczny, podkreśliła, że rolą dyscypliny finansów publicznych jest zapewnienie przestrzegania reguł gospodarki finansowej jednostek sektora finansów publicznych, a nie legalnego działania tych jednostek w pełnym zakresie ich funkcjonowania. W ocenie RKO, nie ma podstaw, aby ewentualne nieprawidłowości występujące w czynnościach prawnych jednostek sektora finansów publicznych regulowanych prawem cywilnym, choć mające związek z wydatkami publicznymi, wkładać w ramy naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Odwołanie od orzeczenia RKO wniósł Rzecznik dyscypliny finansów publicznych właściwy w sprawach rozpoznawanych przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych w Opolu w zakresie:

- uniewinnienia Obwinionego od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 5 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy,
- umorzenia wobec Obwinionego postępowania w zakresie czynu określonego przepisem art. 16 ust. 1 ustawy.

Rzecznik składając odwołanie na niekorzyść Obwinionego, wniósł o uchylenie orzeczenia i przekazaniem sprawy RKO do ponownego rozpoznania. Zarzucił orzeczeniu RKO naruszenie przepisów art. 5 ust. 1 pkt 3 oraz art. 21 ustawy poprzez ich niewłaściwe zastosowanie.

W uzasadnieniu odwołania Rzecznik podkreślił, że czyn określony w art. 16 ust. 1 ustawy ma charakter skutkowy. Wskazał, że do naruszenia dyscypliny finansów publicznych dochodzi w razie niewykonania zobowiązania (również zwłoki w regulowaniu zobowiązań), zapłaty odsetek oraz związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy zwłoką (niewykonaniem zobowiązania) a zapłatą odsetek. Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niewykonanie zobowiązania w terminie, natomiast zapłata określonych należności ubocznych – skutkiem należącym do znamion czynu. Zdaniem Rzecznika przyjęć należy, że jeżeli popełnienie naruszenia zależne jest od wystąpienia skutku, bieg przedawnienia rozpoczyna się od czasu, gdy skutek nastąpił, czyli od dnia, w którym nastąpiła zapłata odsetek. Tym samym rzecznik podważa ustalenie RKO, zgodnie z którym zarzucany czyn popełniony został w dniu 18 stycznia 2008 r. i w konsekwencji ustalenie, że doszło do przedawnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

W zakresie czynu, co do którego RKO uniewinniła Obwinionego, Rzecznik stwierdził, że ustalenie RKO o potrąceniu należności z tytułu kar umownych „stoi w jawnej sprzeczności z dowodami, w tym przede wszystkim z twierdzeniami Sądu”. W ocenie Rzecznika sąd I i II instancji przyjął, że do potrącenia kary umownej w ogóle nie doszło. ZDW nie podjął prawnie skutecznych czynności, aby dokonać potrącenia. Rzecznik stwierdził, że „w realiach sprawy nie mamy do czynienia z następczą oceną Sądu co do skuteczności potrącenia, gdyż od początku działania jednostki reprezentowanej przez Obwinionego nie miały umocowania

w przepisach prawa, były prawnie nieskuteczne, a orzeczenia Sądu tylko to potwierdziły”. Obwiniony nie dopełnił obowiązków wynikających z przepisów prawa obowiązujących już w chwili sporządzania noty księgowej, „wyrok Sądu nic w tej mierze nie zmienił”. Tym samym ze względu na zaniechanie prawidłowych działań przez Obwinionego doszło do przedawnienia należności z tytułu kar umownych. ZDW posiadał tytuł do żądania od POLBAU zapłaty kary umownej po 28 grudnia 2007 r., a tego nie uczynił, tym samym doszło do zaniechania dochodzenia należności. Rzecznik stwierdził także, że „nie jest poparte żadnym dowodem stwierdzenie Komisji, iż kara umowna za opóźnienie została faktycznie naliczona i pobrana od wykonawcy, a przeczy temu fakt, iż kara ta nigdy nie została uiszczona, właśnie z powodu przedawnienia, co w świetle dowodów jest niewątpliwe”.

Główna Komisja Orzekająca, nazywana dalej GKO, rozpatrzyła sprawę na rozprawie w dniu 25 września 2014 r. GKO w pierwszej kolejności oceniła stan prawny obowiązujący w dacie popełnienia zarzucanego Obwinionemu czynu oraz w dacie orzekania przez GKO i – uwzględniając regułę wynikającą z art. 24 ust. 1 ustawy – jako podstawę rozstrzygnięcia sprawy przyjęła przepisy obowiązujące w dacie orzekania.

GKO rozstrzygnęła sprawę na podstawie zebranego przez RKO i niekwestionowanego przez strony, materiału dowodowego. W ocenie GKO w rozpatrywanej sprawie przypisanie Obwinionemu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest niemożliwe ze względu na brak zawinienia, w rozumieniu art. 19 ust. 2 ustawy, po stronie Obwinionego. Wbrew twierdzeniom oskarżyciela sformułowanym w toku rozprawy przed GKO, trudno Obwinionemu czynić zarzut z faktu dokonania potrącenia wierzytelności. Potrącenie było w momencie jego dokonywania, w uprawnionej ocenie Obwinionego, najszybszym sposobem uzyskania środków finansowych od kontrahenta (poprzez zmniejszenie płatności na rzecz tego kontrahenta). Wybór ścieżki odmiennej – czyli dokonanie pełnej płatności na rzecz kontrahenta (przy posiadanej dokumentacji wskazującej na nieterminowe wykonanie robót) i dopiero następcze dochodzenie od kontrahenta zapłaty kary umownej na pewno nie byłoby działaniem, które – według wiedzy dostępnej w momencie podejmowania przez Obwinionego tych czynności – lepiej zabezpieczałoby interes jednostki sektora finansów publicznych, w imieniu której Obwiniony występował. Istotnym elementem w ocenie dopuszczalności i poprawności podejmowanych przez Obwinionego decyzji jest fakt, że potrącenie kar umownych z uiszczanej należności było zwykłą praktyką stosowaną w kierowanej przez Obwinionego jednostce – i nie było co do zasady kwestionowane, w tym także przez podmioty kontrolujące działalność ZDW. Obwiniony korzystał ponadto w tej sprawie z porad prawnych zapewnianych przez zatrudnionego w ZDW radcy prawnego.

GKO zwraca uwagę, że także przedstawiciele POLBAU nie kwestionowali, w toku prowadzonego z ZDW sporu, formalnej dopuszczalności (legalności) potrącenia. Przedmiotem sporu była ocena, czy wykonanie robót w terminie późniejszym niż ustalony wynikało z okoliczności zawinionych przez POLBAU, a tym samym, czy uprawnione było (ew. za jaki okres uprawnione było) naliczenia kar umownych. Przeciwnie twierdzenie strony oskarżycielskiej, zawarte zarówno w pisemnym odwołaniu, jak i ustnie podtrzymane w toku rozprawy przed GKO – nie znajdują żadnego umocowania w zebranych w sprawie dowodach. Podkreślenia wymaga, że oskarżyciel – zapytany na rozprawie przed GKO - nie wskazał dokumentu lub innego dowodu, potwierdzającego tezę, że pewne działania ze strony wykonawcy kontraktu zawierały w sobie informacje dla Obwinionego, że działanie Obwinionego jest prawnie nieskuteczne i wadliwe.

Wskazany przez Zastępcę Głównego Rzecznika w toku rozprawy dowód z k. 119 (projekt pisma Zarządu (...), bez daty), w tym przywołany przez oskarżyciela fragment: „Stanowisko Zarządu również pozostaje bez zmian tj. nie uznajemy za zasadne roszczenia firmy „POLBAU” o zwrot zapłaconych kar umownych (potrąconych z faktury). Podobne

stanowisko zaprezentował już wcześniej Zarząd Województwa.” – jest oczywiście irrelevantny dla stawianej przez oskarżyciela tezy.

W ocenie GKO, zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że ocena niezgodności podjętych przez Obwinionego działań z przepisami kodeksu cywilnego pojawia się dopiero w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Okręgowego. Treść tego orzeczenia wiąże oczywiście GKO (zgodnie z art. 45 ust. 2 ustawy), ale sam ten fakt nie wpływa w prosty sposób na rozstrzygnięcie co do możliwości przypisania Obwinionemu winy w zakresie czynu, który został popełniony kilka lat przed wydaniem orzeczenia przez sąd cywilny. W ocenie GKO reżim odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie służy do określania skutków orzeczeń sądów podejmowanych w sprawach cywilnych. Błąd a nawet nieskuteczność czynności prawnej może być okolicznością istotną dla ustalenia odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Ewentualne rozstrzygnięcie sądu jest oczywiście wiążące – ale rozstrzygnięcie sądu dotyczy właśnie skuteczności czynności, a nie spełnienia przesłanek odpowiedzialności w reżimie dyscypliny finansów publicznych.

W rozpoznawanej sprawie, w ocenie GKO, kluczowym elementem jest brak możliwości przypisania winy Obwinionemu za działania, które zostały przez niego podjęte w toku rozliczeń z POLBAU. Co więcej, GKO uważa, że takie rozstrzygnięcie (uniewinnienie) w zakresie czynu, co do którego RKO umorzyła postępowanie wobec Obwinionego – jest logicznie spójne z uzasadnieniem sformułowanym przez RKO w tej części orzeczenia RKO, które odnosi się do uniewinnienia Obwinionego od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy. W ocenie GKO, nie można jednocześnie uznać, że Obwiniony skutecznie uzyskał (poprzez potrącenie) kwotę należną z tytułu kar umownych i w tym zakresie Obwinionego uniewinnić, a w zakresie dopuszczenia do przedawnienia należności postępowanie umorzyć ze względu na przedawnienie karalności. Skoro RKO uznaje, że Obwiniony skutecznie wyegzekwował należną ZDW kwotę – wady prawne stwierdzono potem i są one spoza reżimu dyscypliny finansów publicznych – to nie można jednocześnie uznać, że zaistniał czyn polegający na niewykonaniu w terminie zobowiązania; bo takiego zobowiązania nie było (w dacie popełnienia zarzucanego czynu) – o ile przyjąć ocenę spójną z oceną w zakresie dochodzenia od wykonawcy kar umownych.

Zdaniem GKO, dodatkowo należy zwrócić uwagę na uchybienia formalne złożonego odwołania. Po pierwsze w odwołaniu Rzecznik żąda uchylenia orzeczenia w zakresie, w którym RKO uniewinniła Obwinionego „od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego przepisem art. 5 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 2” ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. W orzeczeniu RKO żaden z punktów orzeczenia nie odpowiada określönemu przez Rzecznika I instancji zakresowi zaskarżenia. Wnosić należy, że Rzecznikowi chodziło o zaskarżenie tej części orzeczenia RKO, która uniewinnia Obwinionego od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych „określönego w art. 5 ust 1 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych”. Niezbędnym elementem właściwie sformułowanego odwołania jest prawidłowe i precyzyjne wskazanie zaskarżönego fragmentu orzeczenia I instancji. GKO uznała jednak, że wskazane uchybienie nie ma znaczenia dla sprawy wobec istoty rozstrzygnięcia GKO utrzymującego w mocy orzeczenie RKO w tej części. Odwołanie obarczone jest jeszcze innym błędem – Rzecznik nie wskazał wprost żadnego zarzutu wobec orzeczenia w części, w której RKO rozstrzygnęła zarzut naruszenia dyscypliny finansów publicznych określönego w art. 16 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Zgodnie z art. 138 ust. 5 zdanie drugie ustawy, rzecznik jest zobowiązany wskazać zarzuty stawiane zaskarżönemu rozstrzygnięciu, czego oczywiście nie można utożsamiać z uzasadnieniem zarzutów. Oznacza to konieczność sformułowania zarzutów wprost, tak aby nie było konieczne ich wywodzenie z treści uzasadnienia odwołania. Także to uchybienie w ocenie

Sygn. akt BDF1/4900/67/67/RN-15/14

GKO nie uniemożliwiło rozpoznanie sprawy przez GKO, a to ze względu na dyrektywę art. 78 ust. 2 ustawy, uwzględnioną w tej sprawie przez GKO.

Z powyższych względów GKO orzekła, jak w sentencji.